

Bedtægter; det nærer jeg ingen Tvivl om. Derfor tror jeg ikke, at det paa Forhaand er rigtigst, at vi gaa med til at tage saadanne Bestemmelser for Limfjordens Vedkommende, som vi ikke ville være tilfredse med kom til at gjælde ogsaa for de andre Fjorde. Jeg tror, at det har stor Betydning, at vi fastholde Endringsforslaget Nr. 22 i Modsaetning til Flertaallets Forslag Nr. 21, som den videst mulige Frihed for Besejlingen for de laaseede Bunde. Den ærede Ordførelers Mening om denne Fristelse skal jeg ikke komme videre ind paa. Naar man forbyder Folk Noget, sætter man dem altid i en Fristelse, og den nemmeste Maade at fri dem for Fristelse paa vilde være Intet at forbyde dem, saa komme de ikke i Fristelse. Men naar vi, navnlig ved vort subsidiaire Forslag til en senere Paragraf, gjøre opmærksom paa, at det er en Forseelse, hvorfor der er sat virkelig drakoniske Straffe, saa have vi gjort, hvad vi kunne, lige overfor Fristelsen, og saa maa vi haabe, at de have Kræfter til at staa imod med. Vi give saa den Frihed, som jeg tror virkelig er nødvendig ikke alene for Limfjordens Vedkommende, men som det vil blive nødvendigt at søge at hævede ogsaa for de andre Fjorde. Jeg har den Tro, at hvor vi faae Bedtægter, ville de laaseede Bunde komme til at spille en særegen Rolle for Fjordenes Vedkommende. Jeg tror, at det er en af de Hovedbestemmelser, som man vil lære at sætte Pris paa, at der bliver visse Bunde, hvor man sætter Indskrænkninger i en betydelig Grad af Hensyn til at forøge Fiskebestanden og spare paa Fiskehyngelen, men give den videst mulige Frihed, naar man kommer udenfor dem. Jeg sætter derfor netop særlig Pris paa, at vi søge at hævede Principet om de laaseede Bunde, og jeg tror, at det er den rigtige Vej at gaa at have nogle Bunde, der ere stærkt fredede, og andre, der ere saa godt som fuldstændig fri. Jeg tror derfor, at de laaseede Bunde maa være Noget af det første, vi begynde at indføre, men naar jeg tror det, er det mig meget om at gjøre, at de ikke skulle blive en Hæmsko paa den almindelige Frihed for Fiskernes Erhverv andre Steder.

Veth: Under det Replikstifte, som fandt Sted under 1ste Behandling, deriblandt ogsaa mellem den meget ærede Indenrigsminister og mig, da gjorde jeg gjældende, som jeg saa ofte tidligere har gjort ved Fiskerilovforslags Behandling her i Thinget, at det var urigtigt, naar det Hovedprincip, som gik igjennem de foreliggende Fiskerilovforslag, gik ud paa, at Lovbestemmelserne skulde være

hæmmende, indskrænkende og forbydende, at det skulde være en Forbudslov, man trængte til. Jeg gjorde gjældende, at man tværtimod burde rette sine Bestræbelser paa at faae en Lov, som var fremmende og ophjælpende for Fiskeriet. Den meget ærede Indenrigsminister svarede mig da, at det ikke var nok at sige saaledes i Almindelighed, at en Lov burde være fremmende og ophjælpende, man burde ogsaa sige, hvorledes den burde være i disse Retninger. Dertil vil jeg nu svare, at jeg tror, at vi omtrent ere komne saa vidt ved dette Lovforslag — og jeg siger saa gjerne: ogsaa ved den meget ærede Indenrigsministers Smødefommen lige overfor Udvalget — at vi nu staa med et Lovforslag, som er fremmende og ophjælpende for Fiskeriet, og som har forladt de Principer, der tidligere habdes for Die ved disse Love, nemlig at de skulle være hæmmende, indskrænkende, forbydende, Forbudslove. Det er med disse Dine, at jeg med Føie tror at kunne se paa det foreliggende Lovforslag, og det skulde derfor glæde mig, om det maatte kunne lykkes paa den Basis, som dette Lovforslag efter den Behandling, som det har faaet i Udvalget, frembyder, at faae nu i denne Samling en Fiskerilov endelig bragt i Stand, saa at vi komme til Ro i disse Forhold. Jeg anser dette Lovforslag i Forbindelse med de Forandringer, der ere foreslaaede deri i Udvalgets Betænkning, for at være paa en tilfredsstillende Maade skiftet hertil. Det er jo nemlig saa, at de fleste af de Bestemmelser, som havde denne hæmmende, forbydende og indskrænkende Karakter i de tidligere Lovforslag, nu ere forsvundne her. Der er ikke længer Tale om et almindeligt Forbud mod Brugten af Waad, heller ikke Tale om, at Mastebestemmelserne for Limfjorden skulle være gjældende udenfor Limfjorden. Der er nogen Væksen, tør jeg sige, med Hensyn til nogle enkelte Punkter. I et tidligere Lovforslag, nemlig det sidst forelagte af 3die Oktober 1883, finde vi, at det almindelige Forbud mod Waad, som fandtes i de tidligere Lovforslag, var gaaet ud; men i Stedet for var der kommet en Paragraf ind om, at Malebaad skulde holde sig i en Afstand af 300 Favne fra Land i visse Maaneder, nemlig fra 20de Mai til 20de September, altsaa i 4 Maaneder. Det er gaaet ud igen i det foreliggende Lovforslag, og man har derimod gjenoptaget et almindeligt Forbud mod Waad i § 8, dog kun i Maanederne Marts, April og Mai, der med Undtagelse af Tiden fra den 20de til den sidste Mai jo slet ikke falde sammen med de Maaneder, der var Tale om i det forrige Lovforslag. Udval-